

Оста̀налото *с. с.* остатокъ, излишекъ. *Бол.*

Оста̀нѣ *и. св.* Оста̀вамъ Оста̀ямъ Оста̀н(у)вамъ *и. да.* останусь, остаюсь: Оста̀нѣ Ненчо сираче Без баща Ненчо без майка. *Д. 26, 1—2.* Утъ триста змеюве седемъ са устанале. *Д. S. 8, 10—11.* Отъ това земли-та останва влажнѣ. *I. 31.* „Поможи Богъ, бѣла Недо!“ Неда не му отвърнала, Ни со очи погледнала, Ни сосъ глава помахнала, Тога веле млади Стогянъ: „Това на тебе д' останить“. *М. 208.* Природа-та не останувала вече затворена книга. *Д. Д. 1874 р. 148.* Остало отъ дѣда и бабѣ. *ib. 1869 р. 160.* Опыти-ти да ся свръжътъ повече писмена останѣли за лудо. *ib. 1872 р. 213.* Много признателенъ ви остаямъ за добринѣ-тъ. *ib. р. 141.* Арабѣ-ти остаѣли по дома си неподвижни. *Д. Д. 1869 р. 4.* Ако да бѣха придаваны (наукитѣ) на други языкъ, азъ оставахъ безкниженъ. *X. I, 136.* **Малко (насмалко)** **оста̀на** чуть чуть не; едва не: Малко оста̀на да ся хвърлѣ въ морето да ся удавъ. *X. II, 45.* А като копаше отведнажъ удари брадвата му на нѣщо твърдо и насмалко оста̀на да ся счупи. *Р. А. 42.* *Выраженія прощальнаго привѣтствія:* Оста̀й з-богомъ! Оста̀ни си з-богомъ! Оста̀й съзъ здраве! *Кн. 101—102.* Оста̀йте(си) з-богомъ! Оста̀нете(си) з-богомъ!—„Оста̀вайте съ Богомъ! Оста̀вайте съ здравіе!“ *Р. А. 129.* „Оста̀н' съ Богомъ, побратиме Гюро!“ *М. 173.* „Първа любо, оста̀ни со здравіе!“ *М. 143.*

Остарѣѣ *и. св.* **Остарѣ́вамъ** *и. да.* состарѣюсь, постарѣю: Не можиме свадба да сториме, Юнаци-те 'си-те остаре'а Девојки-те 'си-те остаре'а. *М. 126.* Да остарѣѣшъ и побѣлѣѣшъ. *Кн. 29.* Остарѣла е Гена робиня. *Пс. 15, 441.* Вълкътъ кога остарѣе, стая маскара на кучета-та. *Ч. 139.* **Остарамъ се (Мак.)** состарѣюсь: „О майко, майко остарела майко! Остарила съ, безумила съ!“ *М. 178.*

Оста̀тка *с. ж.* **Оста̀тъкъ** *с. м.* остатокъ: Българи многи и в' сіе время с' грѣцка слова български пишѣтъ, Гнусна оста̀тка в' нашее племя! *Гн. 105.*

Осте́нъ *с. м.* длинная съ заостреннымъ концомъ палка, которой погоняють обыкновенно воловъ и буйволовъ: Българи врѣгѣтъ волове, а повѣчъ биволы и карѣтъ ги съ единъ правъ пѣрътъ дългъ единъ чьловѣчъ стасъ на върха кому има забито желѣзныъ тѣнькъ и единъ пѣрътъ дългъ бодъ; него пѣрътъ зѣвѣтъ „устенъ“. *Пк. 49.* Какъвъто е вольтъ, онѣжкъвъ е и остеньтъ. *Ч. 179.* Дене живо мѣсо яде, ношѣ звѣздытъ бронтъ—Остенъ. *Ч. 120.*

Остре́кя (Мак.) нар. на встрѣчу (*ср.* отсрѣща, насрѣща): Ка отиде по край слано море, Остре́кя му дете голо, босо, Гологлаво дете голомеше. *М. 173.*